

KRAŠTO PREZIDENTŪROS ŽINIA

Palaiminimai, kuriuos gauname kasdien skaitydami Šventuosius Raštus

Vienoje iš pirmųjų Mormono Knygos istorijų pasakojama, kaip pranašas Lehis su šeima paliko Jeruzalę. Po trijų dienų kelionės per dykumą, Viešpats netrukus įsakė jam išsiųsti sūnus atgal į Jeruzalę parnešti šventų metraščių. Jis tai padarė tam, kad padėtų Lehiui ir jo žmonėms išsaugoti tikėjimą ir kad jie pažintų Dievo įsakymus, idant „nenuširistų į netikėjimą ir nepražūtų“ (1 Nefio 4:13, 15).

Mūsų, kaip ir Lehis šeimos, gyvenimo kelyje gali kilti įvairių sunkumų. Tam tikromis aplinkybėmis mūsų tikėjimas gali nusilpti, o vienų arba kitų įsakymų vykdymas tapti sunkia našta. Tačiau mylintis Dangiškasis Tėvas visada pasiruošęs ištiesti mums pagalbos ranką ir palaikyti sudėtingomis gyvenimo akimirkomis. Todėl mums, kaip ir Lehis šeimai, Jis davė nepažinomą įrankį – Šventuosius Raštus. Būtent todėl 2017 m. balandžio visuotinėje konferencijoje prezidentas Tomas S. Monsonas mokė: „Kiekvieną iš mūsų maldauju kasdien su malda studijuoti ir apmąstyti Mormono Knygą. Kai tai darysime, galėsime girdėti Dvasios balsą, atsispirti pagundoms, nugalėti abejones ir baimes ir sulaukti dangaus pagalbos savo gyvenime“ („Mormono Knygos galia“, 2017 m. balandžio visuotinė konferencija). Mormono Knyga tikrai turi nuostabią

galia. Tai ypatinga Šventųjų Raštų knyga, galinti kiekvienam suteikti išskirtinių dvasinių galių ir įkvėpimų.

Jei norime gauti pažadėtą palaikymą ir palaiminimus, svarbu ne tik tai, ką skaitome, bet ir tai, kaip skaitome. Prezidentas Hovardas V. Hanteris Bažnyčios narių prašė atkreipti dėmesį į šiuos Šventųjų Raštų studijavimo aspektus: „Tačiau nustatytas studijų laikas ne toks svarbus kaip tai, kad tas laikas būtų reguliarus. Būtų idealu, jei kasdien tam skirtume bent valandą; bet jei tiek laiko negalite skirti, tai reguliarus pusvalandžio trukmės studijavimas bus didelis pasiekimas. Ketvirtis valandos – trumpas laikas, bet stebėtina, kiek nušvitimo ir pažinimo įmanoma gauti, jei tai darysime prasmingai. Svarbiausia užtikrinti, kad jūsų studijavimui niekada niekas netrukdytų“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Hovardas V. Hanteris*, 10 sk. 140 p.).

Per Šventuosius Raštus mes taip pat galime gauti atsakymus į savo maldas, išmokti atpažinti Dvasios raginimus ir jais sekti. Būtent apie tai vienoje iš savo kalbų užsiminė vyresnysis Ričardas G. Skotas: „Mes kalbame su Dievu per maldą. Dažniausiai mums Jis atsako per rašytinį Savo žodį. Norėdami pažinti Dievybės balso skambesį ir emociją skaitykite Jo žodžius,

Vyresnysis Aleksejus Samaikinas, antrasis patarėjas Rytų Europos krašto prezidentūroje.

studijuokite Raštus ir apmąstykite juos. Tegul tai tampa neatsiejama jūsų kasdieninio gyvenimo dalimi. Jei norite, kad ir jūsų vaikai pažintų, suprastų ir veiktų pagal Dvasios raginimus, privalote kartu su jais studijuoti Raštus“ („Vadovavimasi tikėjimu padarykite svarbiausiu savo prioritetu“, 2014 m. spalio visuotinė konferencija).

Teisus vaikų auklėjimo tema labai artima mano širdžiai. Mudu su žmona auginame tris mažamečius vaikus ir dažnai aptarinėjame, kaip padėti jiems išlikti teisiems gyvenimo kelyje. Nusprendėme nuo pat pirmųjų šeiminių gyvenimo dienų kasdien su šeima skaityti Raštus. Kol neturėjome vaikų, sekėsi puikiai. Baigę skaityti, asmeniuose dienoraščiuose netgi užsirašydavome kilusias mintis ir jausmus. Gimus vaikams, kasdien studijuoti Raštus su šeima darėsi vis sunkiau. Tačiau mes neatlyžome ir stengėmės rasti įvairių būdų, kad pasiektume užsibrėžtą tikslą.

Dabar mūsų vaikai jau paaugo, bet jiems vis dar nelengva sutelkti dėmesį į tai, ką skaitome. Todėl skaitydami esame priversti daryti pertraukėles ir suprantamai paaiškinti tai, ką perskaitėme. Kartais atrodo, kad vaikai mūsų neklauso ir kad mes veltui gaištame laiką. Būtent tokiomis akimirkomis prisimenu vyresniojo Breto Natreso

papasakotą istoriją, kurioje jis dalijasi savo vaikystės prisiminimais: „Vieną rytą nusprendžiau mamos tiesiai šviečiai paklausti: „Mama, kodėl tai darai? Kodėl kiekvieną rytą mums skaitai Mormono Knygą?“ Ir tada išrėžiau tai, ką nejauku prisipažinti. Tiesą pasakius, negaliu patikėti, kad tikrai taip pasakiau. Pasakiau jai: „Mama, aš nesiklausau!“ Tačiau jos meilus atsakymas

paveikė visą tolesnį mano gyvenimą. Ji tarė: „Sūnau, kartą buvau viename susirinkime, kuriame prezidentas Merionas Dž. Romnis mokė apie Raštų skaitymo palaimas. Tame susirinkime man buvo pažadėta, kad jei kasdien savo vaikams skaitysiu Mormono Knygą, aš jų neprarasiu.“ Tada ji pažvelgė man tiesiai į akis ir su neabejotinu pasiryžimu pasakė: „Neketinu tavęs

prarasti!“ („Nėra didesnio džiaugsmo, nei žinoti, jog jie pažįsta“, 2016 m. spalio visuotinė konferencija).

Tikiu, kad prezidento Romnio pažadas veikia ir mūsų laikais. Jei kasdienis Šventųjų Raštų skaitymas taps tvirta mūsų šeimų tradicija, galėsime geriau palaikyti ir apsaugoti savo vaikus, o mūsų asmeniniame gyvenime bus daugiau šviesos. ■

Bažnyčios vadovų apsilankymas Vilniaus maldos namuose

Nijolė Karalienė, Vilniaus I skyriaus PB prezidentė

2017 m. gegužės 21 d. sesuo Šeron Jubenk, visuotinės Paramos bendrijos prezidentės pirmoji patarėja, ir vyresnysis Džeimsas Martino, Rytų Europos krašto prezidentas, susitiko su nariais Vilniaus maldos namuose ir kalbėjo sakramento bei kituose susirinkimuose.

Sesuo Jubenk kalbėjo apie Kristaus šviesą ir priminė svarbias Evangelijos eilutes šia tema. Ji pabrėžė, kaip svarbu sudariusiems krikšto sandorą siekti Kristaus šviesos, o po to dalytis ja su kitais. Turėtume tai daryti ne iš pareigos, o nuoširdžiai rūpindamiesi žmonėmis, susipažinę su jų gyvenimu iš arčiau. Atlikdami šį šventą darbą, galime kitus atvesti į tikrąją Bažnyčią, nes daugybė gerų žmonių jau turi savyje Kristaus šviesą. Sesuo Jubenk patikino, kad Kristus mums pažadėjo padėti dalytis šviesa su žmonėmis. Tai Jo dovana mums, todėl, jei vykdysime Jo valią ir būsimė ištikimi krikšto sandorai, į mūsų

gyvenimą ateis galia, kuri padės įveikti visas problemas.

Vyresnysis Martino per sakramento susirinkimą kalbėjo apie ramybę ir

džiaugsmą, kuriuos galime įgyti sekdami Kristaus pavyzdžiu. „Evangelijoje daug kalbama apie ramybę ir džiaugsmą, bet visi turime pereiti išbandymus

Visuotinės Paramos bendrijos prezidentės pirmoji patarėja Šeron Jubenk ir Vilniaus I skyriaus PB prezidentė Nijolė Karalienė

**Prezidentas Martino ir sesuo Jubenk moko susirinkusiuosius
Vilniaus maldos namuose (viduryje vertėjas Ramūnas Chomskis)**

Tikslai

Denis Grinevičius,

Lietuvos apygardos prezidentas

Tikslų nustatymas, vykdymas ir laikymasis jau seniai yra svarbi mano gyvenimo dalis. Siekdamas karjeros dalyvavau daugelyje mokymų, kuriuose buvo mokoma, kaip nustatyti tikslus, kokius tikslus reikia nustatyti, kaip jų laikytis ir juos įgyvendinti. Turbūt daugiausia apie tai išmokau tarnaudamas misijoje – ten buvo įprasta kiekvieną dieną kelti įvairius tikslus. Kas savaitę turėjome atsiskaityti, ar tuos tikslus įvykdėme, misijos prezidentui, kuris dažnai sakydavo: „Neužrašytas ir kasdien tau nematomas tikslas nėra tikslas, o tik svajonė.“

Galima kalbėti apie trumpalaikius ir ilgalaikius, asmeninius ir grupinius, materialius ir dvasinius tikslus. Pats matau didelį skirtumą tarp tikslų, kuriuos mus moko nustatyti profesiniame gyvenime ir bažnyčioje, nes „[...] Viešpats mato ne taip, kaip žmogus. Žmogus žiūri į išorę, bet Viešpats žiūri į širdį“ (1 Samuelio 16:7). Tai yra labai svarbus skirtumas. Žmonės dažnai vertina vieni kitus pagal tai, kokiame name žmogus gyvena, kokią mašiną vairuoja, kokį darbą dirba, netgi mūsų broliai ir seserys gali daryti panašias klaidas, vertindami vieni kitus pagal tai, kokį pašaukimą vienas ar kitas turi, kaip moka pasisakyti ar paliudyti. Visada turime prisiminti, ko mus moko mūsų pranašai ir apaštalai, kurie pasakė, kad pats svarbiausias pašaukimas yra tas, kurį Jūs turite dabar, ir vertinami mes būsime ne pagal tai, kokie buvome palyginti su kitais, bet pagal tai, kaip

ir sunkumus“, – sakė prezidentas, cituodamas Doktrinos ir Sandorų eilutes apie jaunojo Džozefo Smito patirtus išbandymus ir Viešpaties jam siūstus paguodžiančius apreiškimus apie ramybę.

Pasak prez. Martino, Evangelija yra ramybės, džiaugsmo ir šviesos šaltinis. „Nors pasaulis bus kupinas pagundų, jei skaitysime Raštus ir vykdysime Dievo įsakymus, turėsime šviesią ateitį, laisvę, ramybę ir šviesą, – sakė prezidentas. – Ne visada viską suvoksime, bet ramybė bus su mumis. Jėzus Kristus – tos ramybės autorius.“

Trečią valandą sesuo Jubenk ir prezidentas Martino mokė apie tarnavimo svarbą. Sesuo Jubenk priminė Paramos bendrijos tikslus ir pirmųjų Bažnyčios moterų – pionierių – įkvepiantį pavyzdį, kai ypač sunkiais laikais moterys parodė valią, discipliną

bei tikėjimą ir nuveikė didelius darbus. Taip turėtume elgtis ir mes.

Ji klausė: „Kodėl svarbu tarnauti kitiems?“ Atsakymas paprastas: Jėzus Kristus pats kasdien tarnavo žmonėms. Tarnaudami ugdome Jo savybes. Turime visas galimybes tarnauti pagal seserų lankymo, namų mokymo programas. Kunigystė taip pat duota tam, kad ją turintieji teiktų pagalbą kitiems. Be to, buvo pabrėžta, kad Bažnyčioje nėra pensinio amžiaus. Atsikelti ir daryti gerus darbus turėtume ir tada – ypač tada, – kai jaučiamės pavargę, nuliūdę, seni. Įveikus tokius iššūkius galima gerokai paūgėti dvasiškai. Baigdama mokytį sesuo Jubenk liudijo, kad tarnavimas daro mus laimingus, nepriklausomai nuo amžiaus.

Įkvepiantys šių Bažnyčios vadovų pasisakymai suteikė jėgų labiau stengtis statant Dievo karalystę. Buvome paraginti vieningai dirbti su misionieriais. ■

*Lietuvos
apygardos
prezidentas
Denis
Grinevičius*

svarbūs tikslai: mokėti visą dešimtinę bei dosnias pasninko atnašas ir siekti tapti nepriklausomiems tiek dvasiškai, tiek materialiai. Juos perskaitęs, iškart prisiminiau vieną svarbų Viešpaties pažadą šventiesiems, išsakytą Doktrinos ir Sandorų knygoje 104 skyriuje 15 ir 17 eilutėje: „Ir aš ketinu aprūpinti savo šventuosius, nes viskas yra mano. [...] Nes žemė yra kupina ir visko pakanka, ir dar lieka; taip, aš viską paruošiau ir leidau žmonių vaikams veikti savo nuožiūra.“

Aš turiu asmeninį liudijimą, kad Viešpats niekada nepalieka mūsų ir nori, kad mes būtume finansiškai nepriklausomi. Vieną kartą, kai buvau bedarbis ir galvojau, kaip galėčiau ir norėčiau padėti žmonėms, jei tik turėčiau gerą darbą ir daug pinigų, staiga supratau, kad jei lauksiu, toks laikas niekada neateis! Užuočiau laukus, reikia pradėti čia ir dabar. Mus supa tikrai daug žmonių, kuriems blogiau nei mums. Man šis principas labai panašus į tikėjimą: pradedame tikėti ne tada, kai gauname kokį nors ženklą iš dangaus, o atvirkščiai – tikinčiuosius lydi ženklai. Lygiai taip pat ir su gerais darbais: jei pradedame juos daryti nelaukdami, kol praturtėsime, imame turtėti materialiai ir dvasiškai.

Aš žinau, kad Dangiškasis Tėvas myli mus visus vienodai. Jis nori, kad mes būtume laimingi, o vienintelis būdas tapti laimingiems yra vykdyti Jo įsakymus. Žinau, kad šiame paprastame kvietime „Ateikite pas Kristų“ slypi didžiuliai palaiminimai tiems, kurie visa širdimi ir iš visų jėgų laikysis tų paprastų kasdienių ir kassavaitinių dalykų, padedančių kiekvienam ateiti pas Kristų. ■

mes tarnavome, atsižvelgiant į mūsų galimybes ir pastangas.

Bažnyčioje visi yra raginami kelti tikslus, kad ir koks būtų pašaukimas. Tikslus gali ir turi nustatyti brolis, pašauktas pasitikti mus prie durų, ir organizacijos prezidentas. Mes taip pat turime nustatyti tikslus kaip organizacijų vadovai ar skyriaus taryba.

2016 m. pradžioje visi nariai gavo Rytų Europos krašto prezidentūros parengtą plakatą su tikslais, pavadintais „Ateik ir sek paskui mane“. Kreipimesi į brolius ir seseris, broliai kvietė pamąstyti apie tikslus ir pasistengti gyventi pagal juos, paaiškinę, kad jie nėra skirti tik metams ir kad jų tikslas – padėti nariams priartėti prie Dievo ir Kristaus. Atkreipiau dėmesį į šiuos tikslus, nes jie tikrai skyrėsi nuo tų, kuriuos buvau įpratęs matyti. Vienas iš pagrindinių skirtumų yra tas, kad visi tie tikslai yra asmeniniai. Nors kunigijos vadovai yra mokomi skatinti žmones tuos tikslus

vykdyti, bet kiekvienas mūsų dėl jų vykdymo ar nevykdymo esame atsakingi tik prieš Viešpatį.

Kai pirmą kartą pamačiau tuos tikslus, pagalvojau: ar ne per lengva? Bet ėmęs jų siekti, supratau, kad kai kurie jų tik iš pirmo žvilgsnio pasirodė paprasti. Pavyzdžiui, atrodė tikrai nesunku skaityti Šv. Raštus kasdien, tačiau ar aš tikrai „ieškau šviesos ir žinojimo juos studijuodamas“? Kitas tikslas (pasiruošimas šabo dienai ir jos laikymasis) išvis neturi ribų ir labai sunku pasiekti, kad tobulai jo laikytumės šiame gyvenime. Tačiau šis tikslas, jei jo laikomės kas savaitę ir laikomės siekdami tapti nors truputį geresni negu praėjusią savaitę, padeda mums jausti didelį džiaugsmą ir suteikia daug palaiminimų.

Man labai patinka, kad šie tikslai nėra galutiniai. Atvirkščiai, gyvi ir besikeičiantys kartu su mumis, mums jų siekiant. 2017 m. buvo pridėti du labai

Susipažinkime – Fėja ir Kipras

Gražina Stankūnienė, Lietuvos apygardos istorikė

G.S. Skaitytojus supažindiname su jauna pora – Fay ir Kipru James. Fėja gimė ir augo Anglijoje, Kipras – Lietuvoje. Dabar jie gyvena Kaune. Bažnyčioje abu turi mokytojų pašaukimus: Fėja Merginų organizacijos mokytoja, Kipras jaunimo klasės mokytojas.

Susipažinus su jauna pora, paprastai norisi sužinoti jų meilės istorijos pradžią. Kaip judu susipažinote?

Kipras. Kai studijavau Londono Goldsmioto universitete, dirbau sporto centro kavinėje, kad susimokėčiau už mokslą ir pragyvenimą. Fėja lankėsi tame pačiame sporto centre – ten mes ir susitikome. Istorija paprasta: pamčiau gražią merginą ir užkalbinau. Nors, tiesą sakant, nebuvo paprasta: aš buvau studentas, o ji turėjo labai gerą darbą, aukštas pareigas korporacijoje. Žinojau, kokia stipri klasių kultūra Anglijoje – viskas priklauso nuo to, kokioje šeimoje gimei. Skiriasi net skirtingų klasių žmonių kalba. Fėjos akcentas buvo kaip aukštesnės klasės žmogaus. Pamenu, kai norėjau ją užkalbinti, mano kolegos, su kuriais dirbau už baro, sakė: „Nebūk kvailas. Tu emigrantas iš Rytų Europos. Nejau galvoji, kad gali nueiti ir užkalbinti turtingą anglę. Baik juokus.“ Bet aš (nežinau, gal tai taip pat buvo pašnibždėjimas iš Dievo) atsakiau: „Eikit jūs visi peklon. Man gal kaip nors pasisėks.“

G.S. Koks buvo jūsų kelias į bažnyčią?

Kipras. Gyvenau kaip dauguma žmonių, kol susižeidžiau koją ir teko daug laiko praleisti namuose. Turbūt tai

buvo pirmas toks gyvenimo momentas, kai šiek tiek sustojau: nereikėjo lėkti į darbą, neliko pastovaus skubėjimo...

Vieną dieną taip laisvai leisdamas laiką nei iš šio, nei iš to pajutau, kad Dievas yra. Sunku paaiškinti, kaip tai įvyko: nesupratau, kas darėsi, kodėl ir kaip. Dabar manau, kad tai buvo Šventosios Dvasios poveikis.

Prieš tai buvau netikintis. Manęs tėvai net nepakrikštijo – mama pasakė: „Pasirinksi pats, ką norėsi: tikėjimą ar netikėjimą.“ Taigi į savo patyrimą nekreipiau dėmesio: ėmiau galvoti, gal pasirodė, gal fantazija... kol eidamas gatve, praėjau pro misionierius. Matydavau juos Kaune ir anksčiau. Tačiau tąkart, nuėjęs gal šimtą metrų, pajutau nenumaldomą norą su jais pasikalbėti, tad apsisukau, priėjau prie jų ir paklausiau, kaip galėčiau gauti knygą, kurią jie turi? Jie man ją davė, susitarėme susitikti. Porą kartų nuėjau į susitikimus, bet netrukus ėmiau galvoti, kad tai ne man – nejau aš į bažnyčią pradėsiu vaikščioti? Gavęs iš misionierių SMS žinutę, kuria buvau kviečiamas vėl susitikti, į ją neatsakiau. Kitą dieną padariau avariją – sudaužiau savo mašiną. Pirmą mintis buvo: Dievo pirštas. Jis nori atkreipti mano dėmesį. Po to vėl ėmiau susitikinėti su misionieriais, įsigijau naują automobilį. Vieną dieną jie vėl mane kviečia susitikti. Galvoju: na, nežinau, nesu toks tikras. Vėl neatsakau į pakvietimą ir vėl padarau avariją – vėl sudaužau mašiną. Tuomet pagalvoju: kitaip negali būti

– Dievas mane spaudžia į kampą. Nuo to laiko įsisąmoninau, kad man tikrai reikia susitikti su misionieriais. Pajutau, kad komunikacija yra ne tik iš mano pusės: jaučiau kvietimą iš dangaus eiti ir daryti, mokytis ir judėti į priekį.

Fėja. Kai Kipras ėmė susitikinėti su misionieriais, aš buvau netikinti, net labai nusistačiusi prieš bet kokį tikėjimą. Tačiau mano gyvenime buvo įvykis, paskatinęs pajusti, kad egzistuoja ne tik tai, kas materialu, kad yra kažkas už šydo. Ėmiau domėtis skirtingomis religijomis. Prasidėjo dvasiniai ieškojimai – norėjau sužinoti, ką reikia šiame gyvenime daryti, kad po mirties viskas būtų gerai. Deja, visos kelionės ir ieškojimai nenuvedė prie tikėjimo, kad Dievas yra. Priešingai, jaučiausi nusivylusi.

Mačiau, kad Kipras pasikeitė: tapo ramesnis, šviesesnis žmogus. Nors patirdavo tokią pat didelę įtampą, kaip ir anksčiau, ėmė visai kitaip į viską žiūrėti. Tada aš ėmiau jo klausinėti: „Kodėl tu toks linksmas kartais grįžti namo?“ Jis atsakė, kad susitinka su misionieriais. Galvoju: „Negali taip būti. Kas vyksta? Kaip gali religija taip pakeisti žmogų?“ Klausiau Kipro, kaip jis sužinojo, kad Dievas yra, nes aš taip pat norėjau žinoti, tik nežinojau, kaip tai padaryti. Kipras man negalėjo padėti, nes pats nesuprato, kaip sužinojo, ir negalėjo to paaiškinti. Jis siūlė pasimelsti, sakė, kad gal Dievas man paliudys apie save. Bandžiau, bet negavau jokio konkretaus atsakymo. Supratau, kad šis klausimas tikrai sunkus, nes visi, su kuriais kalbėjau, sakė, kad tiesiog žino arba tiki.

Vieną kartą su Kipru nuvažiovome į kažkokią automobilių stovėjimo aikštelę

ir, sustoję joje, tęsėme diskusiją. Pasakiau: „Aš negaliu patikėti. Man reikia kokio nors ženklų, kad Dievas akivaizdžiai pasakytų: taip, Aš čia, tu gali manimi tikėti.“ Vos ištarus tuos žodžius, prie mūsų sustojo balta mašina, o jos numerio raidės buvo GOD (liet. Dievas). Tada pajutau, kad esu kryžkelėje: tai, kas įvyko, galiu priimti kaip atsitiktinumą arba kaip atsakymą į savo maldą. Aš prašiau ženklų ir aš jį gavau – pasirinkau tikėti, kad tai buvo atsakymas.

Kipras. Po to mes pradėjome daugiau domėtis bažnyčia. Universitete studijavau istoriją, todėl norėjau susipažinti su visa medžiaga, kuri yra. Misionieriai man iš karto pasakė, kad surasiu daug medžiagos, kurioje bus rašoma, kad mormonai blogi, garbina velnią ir pan. Man reikėjo sužinoti priešingą nuomonę, bet kuo daugiau skaičiau neigiamos informacijos, tuo geriau supratau, kad ji neracionali, kad tai tiesiog puolimas dėl puolimo. Tuomet pagalvojau: gal tai tikrai yra tikroji bažnyčia, nes, atrodo, kad stengiamasi ją sumenkinti, apšmeižti.

Fėja. Per pirmą susitikimą su misionieriais pastebėjau, kad jie išskirtiniais žmonės. Žinau, skambės kaip klišė, bet iš tiesų atrodė, kad iš jų sklinda kažkokia šviesa. Jutau, kad būdama šalia jų pati tampu šviesesnė. Pastebėjau jų šilumą, pozityvumą, kuklumą ir nesavanaudiškumą.

G.S. Taigi, mokėtės toliau.

Fėja. Buvo įdomu pastebėti, kad visos bažnyčios taisyklės, visi įstatymai, apie kuriuos sužinodavau, jau buvo mano pačios apmąstyti. Bažnyčios taisyklės sutapo su mano pačios taisyklėmis. Pavyzdžiui, kelerius metus

Fėja ir Kipras

norėjau nustoti gerti kavą ir visiškai atsisakyti alkoholio, bet niekaip pati neprisiverčiau.

Taip pat galvojau apie pinigus. Maniau, kad pinigai mus suvaržo – lyg grandines uždeda. Dešimtinės įstatymas buvo vienas sunkiausių. Net ir dabar kartais būna sunku jo laikytis. Nepaisant to, turiu jo laikytis savo pačios labui. Kai pradėjau mokytis apie dešimtinę, supratau, kad, jei noriu gyventi nepriklausomai nuo materialių dalykų, turiu išmokti atsiveikinti su pinigais, bent jau dalimi jų.

Kipras. Man dešimtinės įstatymas atrodo logiškai pagrįstas. Dvasiniu požiūriu taip pat labai paprasta suprasti: tarkim, prie tavęs gatvėje prieina žmogus ir duoda šimtą eurų, tu paimi, o tada jis paprašo atiduoti

dešimt eurų iš tų, kuriuos jau davė. Atiduodi, nes tas žmogus tau ką tik davė šimtą. Suprantu, kad Dievas mums davė viską, ką turime šioje žemėje, ir tiesiog paprašo dešimt eurų atgal. Nesakau, kad niekada nekilo pagunda jų neatiduoti, bet suprantu, iš kur tos mintys ateina. Jos bando nukreipti nuo teisingo kelio. Sumokėjęs dešimtinę, aš visada jaučiu, kad padariau teisingą pasirinkimą.

G.S. Skaitantiems Raštus, gerai žinoma istorija apie užkastus talentus. Esate puikūs pavyzdžiai, kad niekuomet ne vėlu juos atrasti ir lavinti. Papasakokite apie juos.

Kipras. Kai susipažinome, per vieną pokalbį Fėjos paklausiau: „Ką mėgdavai daryti, kai buvai maža mergaitė?“ Atsakė: „Tapydavau. Tai buvo

Fėjos tapomas paveikslas. Kopijuoti draudžiama.

mano mėgstamiausia veikla. “Tuomet jai pasakiau: „Kai esame vaikai, mes iš tikrųjų žinome, ko norime, nes mūsų neriboja jokie socialiniai įsitikinimai, tėvų nuomonės ir požiūriai. Pradėk tapyti.“ Ji man parodė savo piešinius. Nors dailės niekur nesimokė, jie buvo nuostabūs. Aš vos ne per jėgą priverčiau Fėją paimti teptuką, o dabar ją nuo molberto sunku atitraukti. Pradėjo, kaip išmanė, dabar gebėjimus tobulinti jai padeda klasikinės tapybos meistrai.

Fėja. Praėjusį pavasarį kalbėjau su misionieriais ir jie papasakojo man istoriją apie Eliją, kuris savo tarnui parodė Dievo armiją. Aš pirmą kartą išgirdau šią istoriją ir ne tik išgirdau – pamačiau paveikslą. Taip, aš tikrai mačiau ir žinojau, ką daryti ir kaip tapyti šitą istoriją. Tai buvo pirmas

mano nutapytas religinis paveikslas Biblijos motyvu.

Tapyba man suteikia tikslą gyventi, nes tai sritis, kurioje niekada negali pasiekti tobulybės. Nesvarbu, kiek tapysi, visada gali mokytis ir žengti į priekį, ir tapyti geriau. Tai, ką mes darome kasdieną, kad išgyventume, yra svarbu, bet pradėjusi tapyti tapau laimingesnė, viskas pasikeitė.

Kipras. Aš pradėjau mokytis groti akordeonu būdamas septynerių metų. Man labai gerai sekėsi: turiu dvi prezidento Adamkaus padėkas už Lietuvos vardo garsinimą, iš prezidento gavau premiją. Tačiau buvau verčiamas groti, todėl sulaukęs aštuoniolikos metų muziką mečiau.

Po beveik septynerių metų nusipirkau keturių stygų ukulelę ir greitai išmokau groti, kad žygyje, į kurį ruošiausi vykti, būtų linksmiau. Vėl pradėjęs groti, supratau, kaip pasiilgau muzikos. Tada su draugu, taip pat studijavusiu universitete, sukūrėme savo grupę „RavenJack“. Juokėmės patys iš savęs, nes paprastai muzikantai kuria grupes, kai būna aštuoniolikos, norėdami prisivilioti daugiau merginų. Mes kūrėme grupę, kai man buvo 24 metai. Paprastai sakoma, kad tai amžius, kai žmonės eina į darbą ir meta gitaras į šoną. Mes priešingai – jaučiam meilę muzikai, grojam po darbų, nes dabar neuždirbam iš muzikos tiek, kad galėtume išlaikyti savo šeimą. Koncertuojame Lietuvoje, gavome kvietimą savo kūrinius įrašyti Londono garso įrašų studijoje.

G.S. Kaip Evangelija veikia jūsų gyvenimą? Ar padeda puoselėti jūsų talentus?

Kipras. Man asmeniškai Evangelija labai padeda. Muzikanto gyvenimas dažnai būna audringas. Visada jausdavau, kad turiu tam stipriai priešintis, nes visgi esu išpareigojęs (kai pradėjome groti, Fėja dar nebuvo mano žmona, bet mus siejo rimti santykiai). Dabar Fėja, išleisdama mane į koncertą, jau nesijaudina, nes žino, kad aš nevirtosiu alkoholio, nepridarysiu kokių nors nesąmonių ir liksiu jai ištikimas. Man lygiai taip pat – aš žinau, kad stoviu ant tvirtos uolos. Be to, labai pakilo pasirodymų kokybė, nes ne paslaptis, kad dažnas atlikėjas ant scenos lipa šiek tiek padauginęs, ir kartais net nesupranti, kas vyksta. Nebuvau šventas ir anksčiau elgiausi kaip visi, bet dabar, prieš užlipdamas į sceną, sukalbu maldą ir tai duoda geresnį efektą.

Mano mėgstamiausia giesmė „Dieve, arčiau tavęs“. Ji padeda man suprasti, kad mums visiems reikia būti arčiau Dievo. Gyvenimas pilnas iššūkių ir daug kas suklumpa, kai tampa sunku eiti Evangelijos keliu. Lengva tikėti, kai tikėjimas neša palaiminimus, bet tikėti, kai Dievas mus išbando, būna labai sunku.

Manau, kad didžiausia tvirtybė tikėti per išbandymus, net jei atrodo, kad Dievas mus paliko. Taip nutinka tam, kad suaugtume. Lygiai taip pat, kaip vaikas turi išsikraustyti iš tėvų namų ir pradėti gyventi savarankiškai. Žinoma, jis susiduria su iššūkiais, bet, manau, visi norime tobulėti – niekas nenori būti ištižėlis – ir Dievo meldžiame, kad padėtų mums tapti geresniems, tad Jis ir duoda mums iššūkius, kurie padeda siekti tobulumo. ■

„Ko tik prašysite [...], bus jums duota“

Kamilė Čimbaraitė, Vilniaus I skyriaus narė, šiuo metu kaip misionierė tarnauja Helsinkio misijoje

Suomijos Helsinkio misijoje tarnauju nuo 2016 m. liepos. Visą šį laiką jaučiu, kaip stiprėja mano ryšys su Dangiškuoju Tėvu. Kai dirbu ir stengiuosi tapti geresnė, jaučiu begalinę Jo meilę bei palaikymą. Žinau, kad visiems Dievo vaikams reikia Jo dangiškos pagalbos, ir žinau, kad Dangiškasis Tėvas visada pasiruošęs išklausti ir atsakyti į savo vaikų maldas, nes juos myli ir visada yra pasiruošęs padėti. Jis visada laukia, kada mes žengsime asmeniniu maldos tiltu link Jo, kada atversime savo širdis ir išsakysime Jam viską, kas jose susikaupė. Jis nori, kad savo maldose atmintume, kaip svarbu turėti tikėjimą, nes stebuklai įvyksta tik dėl tikėjimo.

Kristus gydė žmones, prikėlė mirusiuosius, išvarinėjo demonus, bet prieš tai paklausdavo, ar žmonės tiki, kad tai įmanoma. Mano misijoje įvyko daug stebuklų, kurie, žinau, buvo atsakymas į mano maldas. Per juos aš galiu matyti Dievo ranką savo gyvenime. Kristus sakė: „Ir ko tik prašysite Tėvą mano vardu, kas teisinga, tikėdami, kad gausite, štai tai bus jums duota“ (3 Nefio 18:20).

Vieną labai šaltą, snieguotą vakarą mes su porininke vaikščiojome gatvėmis ir skelbėme džiaugsmingą Evangelijos žinią, kad Kristus gimė ir kad Jis yra pasaulio šviesa. Gatvėse tuo metu buvo nedaug žmonių. Ir tie, kuriuos kalbinome, nebuvo pasiruošę išklausti mūsų žinią – šalčio genami skubėjo namo. Pamažu gatvės dar

labiau ištuštėjo. Mums taip pat ėmė darytis vis šalčiau, bet nepraradome tos šviesios tikėjimo ugnelės savo širdyse. Kalbėjomės apie Kristų ir jo gerą pavyzdį ir pajutome, kad turime kažkam padėti, bet nežinojome kam ir kaip. Prisiminėme Almos 37:22: „Tarkis su Viešpačiu visuose savo darbuose ir jis nukreips tave į gera.“ Ėmėme melsti Dangiškojo Tėvo, prašydamos, kad Šventoji Dvasia nukreiptų mus ten, kur reikia mūsų pagalbos.

Po maldos pajutome, kad esame netinkamoje vietoje ir turime grįžti į gatves, esančias netoli mūsų namų. Reagavome akimirksniu ir nedvejodamos pasukome į gatvelę, kuria retai kas vaikšto. Netikėtai suskambo telefonas. Kol mano porininke kalbėjo, pamačiau iš tamsos išnyrančią vidutinio amžiaus moterį. Ji artėjo prie mūsų. Užkalbinau ją, ėmiau pasakoti apie Kristų ir šviesą, kuria Jis nušviečia mūsų gyvenimus. Staiga ji pradėjo stipriai raudoti. Paklausėme, ar galime jai padėti? Moteris pasakė, kad prieš kelias savaites mirė jos tėtis, kuris buvo didžiausia atrama jos gyvenime ir kurį ji labai myli. Papasakojo, kad jis buvo jai geras tikėjimo pavyzdys: vedavosi sekmadieniais į bažnyčią, kartu su ja skaitydavo Bibliją ir išmokė melstis. Ji atrodė visai palūžusi ir norėjo žinoti, kur jis dabar yra.

Mes atvertėme Raštus ir ėmėme jai skaityti apie dvasių pasaulį, apie tai, kad dabar jis namie ir, kadangi gyveno teisiai, dabar yra rojuje, laimės, poilsio

Kamilė Čimbaraitė (kairėje) su savo porininke

ir ramybės būsenoje, kad jam daugiau nereikia kentėti jokio skausmo (Alma 40:11–12). Moteris nustojo verkti ir nurimo. Buvo vis dar nusiminusi, bet veide atsirado džiaugsmo dėl tėvo atspindys. Ji sakė, kad jaučiasi ramesnė, ir iš dėkingumo stipriai stipriai mus apkabino. Tada paėmė mus už rankų ir pasakė, kad mes Dievo siųsti angelai ir kad Jis atsakė į jos maldas šiuo sunkiu laikotarpiu, o tada panoro pasimelsti. Susikibusios rankomis, mes pasakėme maldą.

Žinau, kad tą tamsią, snieguotą ir šaltą naktį toje vietoje, kur mes stovėjome, buvo šviesa, meilė, tikėjimas, viltis ir daug jausmų, kurių neįmanoma apsaityti, sujungiančių Dievo vaikus amžiams. Vėliau moteris pasakė, kad eina pas mamą, kuri taip pat gedi. Mes pakvietėme ją ir jos mamą daugiau sužinoti apie gyvenimą po mirties.

Šis įvykis mane daug ko išmokė. Esu labai dėkinga, kad Dievui ir jo vaikams galiu tarnauti Suomijoje. Esu nepaprastai dėkinga už asmeninį ryšį su Dangiškuoju Tėvu per maldą, už Šventosios Dvasios kuždesius, už amžinojo gyvenimo dovaną. Savo misijoje kiekvieną dieną matau stebuklus ir žinau, kad jie iš Dievo. Esu laiminga būdama toje vietoje, į kurią Jis mane pašaukė. ■